

PARE MANEL....AMIC.

Quan mor un personatge hi ha el perill, o la temptació, d'apropiar-se de la seva amistat. No voldrien caure en aquesta temptació.

Deia Josep Pla que hi ha amics, coneguts i saludats, però el Pare Manel trenca aquest esquema, perquè ell, com Jesús, no feia distinció de persones. Per tant sí, com tots els qui l'han tractat, jo m'he sentit amic seu i la sobtada mort em va impressionar, potser encara més perquè feia pocs dies que m'havia trucat per telèfon per agrair-me l'enviament d'un article. Sempre ho feia i això era sovint perquè coincidíem força amb la visió i manera de pensar, sobretot en el tema Església i compromís. Hi ho feia de viva veu perquè era correcte fins el sùmmum i perquè era d'una humilitat elegant i vet aquí que feia anys, molts anys, que em feia sentir amic.

Per cert, el darrer article era d'un altre bon amic, el teòleg José Maria Castillo, que els vaig poder presentar, i així es van conèixer, en una Jornada del Grup Sant Jordi, on van coincidir en la manera de veure i estimar l'Església, sí, estimar, perquè estimar també inclou patir, ser incomprès, fins hi tot marginat, i si cal, i moltes vegades cal, s'ha de posar l'Evangelí per davant de les normes socials, on fins i tot l'Església es pot quedar entrebancada, perquè també la seva enorme organització humana es converteix en una piconadora, i tant aquí, per mitja de l'Hospital de Campanya, com en el cas del Pare Manel i la seva obra, sabeu molt bé de què parlo.

I parlant d'amics, el Pare Manel a rel d'una conversa més íntima, em va enviar aquest escrit de Maritain:

PREGARIA : ACOLLIR EL GERMÀ (Jacques Maritain)

Senyor! Com em fatiguen els altres, com em fatiguen tots aquells que m'has donat per germans. Els meus germans...no són sempre divertits. I això, això és més dur.

Diferents, tots diferents, imposant-me alguna cosa en particular, alguna cosa en particular que em molesta, em desorienta, em fereix.

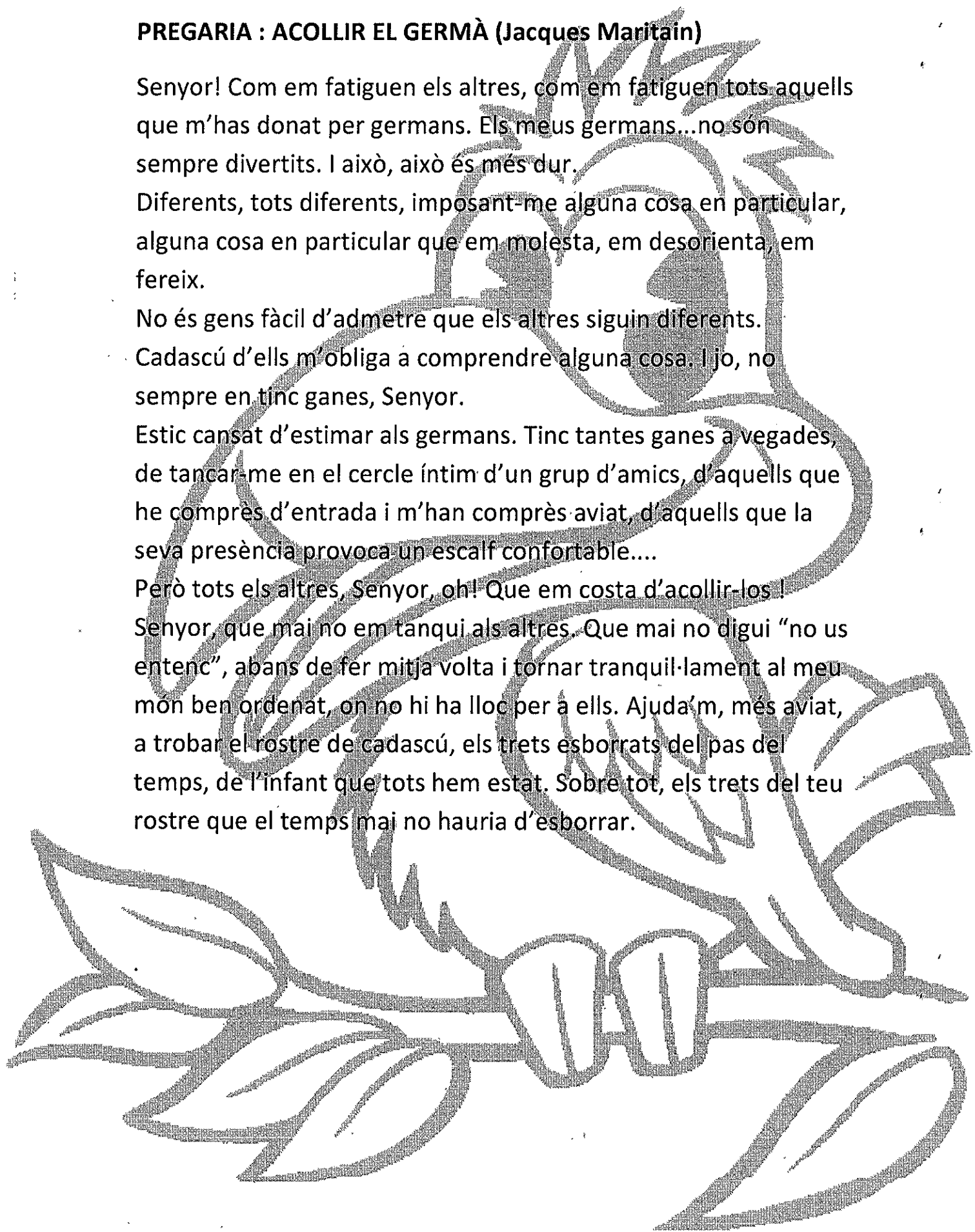
No és gens fàcil d'admetre que els altres siguin diferents.

Cadascú d'ells m'obliga a comprendre alguna cosa. I jo, no sempre en tinc ganes, Senyor.

Estic cansat d'estimar als germans. Tinc tantes ganes a vegades, de tancar-me en el cercle íntim d'un grup d'amics, d'aquells que he comprès d'entrada i m'han comprès aviat, d'aquells que la seva presència provoca un escalf confortable....

Però tots els altres, Senyor, oh! Que em costa d'acollir-los!

Senyor, que mai no em tanqui als altres. Que mai no digui "no us entenc", abans de fer mitja volta i tornar tranquil·lament al meu món ben ordenat, on no hi ha lloc per a ells. Ajuda'm, més aviat, a trobar el rostre de cadascú, els trets esborrats del pas del temps, de l'infant que tots hem estat. Sobre tot, els trets del teu rostre que el temps mai no hauria d'esborrar.

ESCRIT

He dit tot això perquè quedi clar que tots tenim un bon amic per sempre, un amic que ens pot ajudar a guanyar el Cel, com ell deia, si sabem seguir els seus passos, que no són altres que els que ens marquen els Evangelis i, perdoneu l'expressió i deixeu-me ser un xic planer com ell, o sigui; si ens deixem estar de punyetes i anem per feina.

Com el bisbe Pere Casaldaliga, el Pare Manel, també en guanyar el Cel, i obrir el seu cor al Pare, l'haurà mostrat més que ple, farcit de noms. I coneixent-lo, crec que com deia Pèguy, per ell la mort no haurà estat res més que un pas a l'altre costat del camí, o també com l'abat Escarrer a les portes de la mort, en demanar-li si tenia por, va dir: por no, el que tinc és una gran curiositat.

Manel, tu també hauràs acomplert la teva curiositat de conèixer el bon Déu a qui tant has estimat i servit, seguint el que et va ensenyar el seu Fill en passar per aquests verals, ara ja convius amb els teus grans amics i tots junts deveu somriure mirant les nostres misèries, que enteneu i ens ajudareu a anar superant.

No ens oblidis i gràcies amic, a reveure.

Pere Fàbregues i Morlà

13.09.2020 (a la Parròquia de Santa Anna)